

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **N. U.**, nar. X, státní příslušnost X, pobyt v České republice: X, zast. JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem, se sídlem advokátní kanceláře Bolzanova 1, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.10.2014, č.j. MV-92303-3/SO-2013, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalované, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím žalované uvedeným ve výroku bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24.6.2013, čj. OAM-493-12/ZR-2013 (dále správní orgán I. stupně), jímž bylo žalobci podle § 87 I) odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a toto rozhodnutí žalovaná potvrdila. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím zrušil žalobci podle ust. § 87 I) odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu, když vyhodnotil, že

žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Současně žalobci udělil dle ust. § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci svého rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody.

[2] Žalobce byl na území České republiky opakovaně pravomocně odsouzen, naposledy k trestu odnětí svobody v trvání 12 let a 6 měsíců na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.5.2012, sp.zn. 42T 6/2011, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22.10.2012, č.j. 11To 115/2012-2528, a to za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle ust. § 283 odst. 1 a 3 písm. c) trestního zákoníku. V tomto případě se navíc jednalo o pokračující činnost, která trvala zhruba jeden rok (rozmezí let 2009 – 2010). Na základě rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30.3.2001, č.j.3T 21/2000-1671, byl žalobce v minulosti odsouzen pro trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody v trvání 11 let. Ještě předtím byl žalobce odsouzen Okresním soudem v Tachově na základě rozsudku ze dne 29.3.1996, sp. zn. 1T 47/96. Odsouzení se týkalo padělání a pozměňování veřejné listiny a maření výkonu úředního rozhodnutí. Byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání 1 roku, který byl posléze amnestován.

[3] Prostřednictvím advokáta žalobce napadl rozhodnutí stručným odvoláním. Namítl, že soud zabývající se jeho trestní věcí nedospěl k závěru, že by byl pro Českou republiku nebezpečný. Tuto skutečnost dovodil z toho, že mu nebylo uloženo trestní vyhoštění. Dále správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že nedostatečným způsobem přihlédl k žalobcovým rodinným vazbám. Připomněl, že je ženatý s paní J. K., která je nemocná, je v péči lékařů, a proto její případné přestěhování do Kosova nepřichází ze zdravotních důvodů v úvahu. Zavázal se doložit doklady o její nemoci. Ta byla rovněž důvodem jejích nepřilíh častých návštěv žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Jsou spolu nicméně v písemném a telefonickém kontaktu. Doplnil, že si proti rozsudku Městského soudu v Praze ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu podal dovolání. Zde krajský soud podotýká, že do doby vydání svého rozhodnutí žádné další informace o výsledku žalobcem iniciovaného řízení neobdržel.

[4] O žalobcově odvolání rozhodla žalovaná tak, jak je uvedeno v bodu [1], když do doby jejího rozhodnutí nebyly advokátem žalobce založeny žádné další důkazy či návrhy na jejich provedení. Toto rozhodnutí učinil žalobce předmětem své žaloby.

[5] Pochybení žalované spatřoval v těchto směrech:

a) správní orgán I. stupně ani žalovaná nejednaly s manželkou žalobce jako s účastníkem řízení, ačkoliv může být dotčena na svých právech. Např. dle ust. § 3 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, musí mít všechny posuzované osoby trvalý pobyt v České republice. Tím, že je žalobci trvalý pobyt rušen, hrozí i jeho manželce, že ztratí nárok na dávky státní sociální podpory. Dotčeno je i její právo na rodinný a soukromý život apod.

b) žalovaná nedostatečně zjistila skutečný stav věci, zejména co se týče manželství

žalobce a zdravotního stavu jeho manželky. Žalobce je omezen na svobodě pohybu, a proto má velmi malou možnost shánět důkazy.

c) konečně položil otázku týkající se podstaty a povahy institutu zrušení povolení k pobytu cizinců z důvodu ohrožení veřejného pořádku. Požadoval objasnit, zda-li se jedná o trest za porušení zákonů, nebo se jedná o preventivní opatření, které má cizinci bránit v tom, aby v budoucnu zákon opět porušil. Rozhodnutí vnímá jako nelogické, neboť s ohledem na délku svého odsouzení není schopen trestnou činnost páchat. Vyslovil přesvědčení, že pokud by byl považován kompetentními orgány za tak nebezpečného, měl by být z České republiky vyhoštěn, což se nestalo. Postup správních orgánů považoval za trest za jeho dřívější trestnou činnost. Zrušení povolení k trvalému pobytu je dle žalobce ve skutečnosti dodatečným trestem za činy, pro které byl žalobce odsouzen, což je v rozporu s čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

K žalobě doložil dvě lékařské zprávy týkající se zdravotního stavu manželky ze dne 1.10.2014 a 24.10.2014.

[6] Žalovaná ve vyjádření ze dne 2.1.2015 shrnula žalobní námitky do oblastí uvedených pod bodem [5]. Uvedla, že manželka žalobce nemohla být účastnicí řízení, neboť povolení k trvalému pobytu opravňuje pouze tu osobu, které je uděleno. Proto nepřicházel v úvahu postup dle ust. § 27 odst. 1 písm. b) ani dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Na podporu správnosti svých úvah odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2010, č.j. 2As 77/2009-63.

[7] Své pochybení nespatořovala ani v oprávněnosti námitky pod písmenem b). Připomněla, že žalobce má být ve výkonu trestu odnětí svobody až do roku 2027, a proto se argumentace narušením současných osobních a rodinných vazeb jeví nelogickou. I případně vysoká intenzita zásahu do rodinných a soukromých práv žalobce by navíc nemohla znamenat nepřiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí, a to pro extrémní závažnost jím spáchaného narušení veřejného pořádku. V ostatním odkázala na písemné odůvodnění rozhodnutí, v němž se na str. 4 až 6 otázkou přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí zabývala způsobem dostatečným. K údajné nemožnosti dokládat listiny žalovaná dodává, že žalobce byl po většinu správního řízení zastoupen právním zástupcem.

[8] K žalobnímu bodu pod písmenem c) žalovaná rovněž odkázala na obsah odůvodnění svého rozhodnutí, konkrétně na stranu 4, kde se s touto námitkou vypořádala včetně odkazu na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2014, č.j. 7As 103/2013-37, a ze dne 14.7.2005, č.j. 5Azs 94/2005-52. Setrvala na správnosti svého rozhodnutí, a proto požadovala žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

II. Skutková zjištění

[9] Krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., za prezumovaného souhlasu obou účastníků. Ze správního spisu následně ověřil tento skutkový stav věci.

[10] V daném případě není obsah správního spisu nikterak obšírný. Správní orgán I. stupně zahájil dne 7.3.2013, s odkazem na ust. § 46 správního řádu, vůči osobě žalobce správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, který mu byl udělen od 5.4.2007 na základě uzavření sňatku s J. K., státní občankou České republiky. Řízení zahájil z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, kterého se žalobce dopustil opakovanou trestnou činností s následným pravomocným odsouzením.

[11] Spis obsahuje opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob a pravomocné odsuzující rozsudky vztahující se k osobě žalobce, jak jsou uvedeny pod bodem [2]. V potvrzení vydaném Vězeňskou službou České republiky, Věznice Valdice, ze dne 15.5.2013, je uvedena četnost návštěv manželky žalobce. Po shromáždění těchto informací byl žalobce i jeho zástupce vyrozuměn přípisem ze dne 21.5.2013 o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Zástupci žalobce bylo řádně doručeno do datové schránky, avšak bez odezvy, a proto již následuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání žalobce bez doložení jakýchkoli důkazů či návrhů na jejich provedení, a konečně rozhodnutí žalované. Pro úplnost krajský soud považuje za vhodné zmínit obsah dvou lékařských zpráv, které byly přiloženy k žalobě. Jednalo se o zprávy o zdravotním stavu manželky žalobce, která se podrobila vynětí nezhoubného adenomu slinné žlázy vpravo, bez komplikací a bez známek recidivy. Žalobce výslovně netrval na nařízení jednání, přičemž krajský soud po seznámení se s obsahem lékařských zpráv nepovažoval tyto za natolik závažné, aby za účelem jejich provedení k důkazu jednání nařídil.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[12] Nejprve je namístě reagovat na žalobní námitku pod písmenem a). Tu shledal krajský soud nedůvodnou, přičemž vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009 - 63, dle něhož „...z hlediska obou forem účastenství není rozhodující, zda je rodinný vztah skutečný či pouze předstíraný či zcela formální, ale to, že jde o řízení o hmotněprávním nároku bezprostředně se dotýkajícím pouze osoby žadatele. Dotčení jiných osob jsou dotčení pouze nepřímá, byť mohou být v případě skutečných rodinných vazeb pro ostatní rodinné příslušníky citelná. Účastenství ve správním řízení však není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem.“

[13] Další úvahy a závěry se již budou vztahovat ke zbývajícím dvěma žalobním námitkám.

Podle ust. § 87 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo **závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.**

Podle čl. 27 odst. 1 Směrnice 2004/38/ES „S výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost **z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví.** Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.“

Podle odst. 2. téhož článku „Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti **musí být v souladu se zásadou přiměřenosti** a musí být **založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby**. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. **Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti**. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“

[14] Stěžejní otázkou daného sporu je úvaha, zda-li v případě žalobce bylo možné dovodit, že svým chováním závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Výkladem pojmů „*veřejný pořádek*“, resp. „*závažné narušení veřejného pořádku*“ se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010- 151. Je pravdou, že se sporný případ týkal ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy otázky správního vyhoštění, nicméně obecně přijaté závěry ve vztahu k výše uvedeným pojmům lze jistě aplikovat rovněž v tomto posuzovaném případě. Podle části IV. 2. 49. uvedeného rozhodnutí „*Způsob a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně zejm. ve svém čl. 27. Z odst. 2 daného ustanovení vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se **zásadou přiměřenosti** a musí být **založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby**, které musí představovat „**skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti**“, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje.*“

[15] Krajský soud ve shodě se žalovanou, a při respektování rozhodnutí rozšířeného senátu, akceptuje, že ne každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin vede bez dalšího k závěru, že žalobci bude zrušen trvalý pobyt, či že bude vyhoštěn. Na základě této stanovené zásady je totiž vždy zapotřebí zvažovat zejména to, o jaký trestný čin se jednalo a jakým konkrétním jednáním se jej pachatel dopustil. Spáchal-li žalobce méně závažný trestný čin (resp. přečin podle trestního zákona), a zejména jeho závažnost, jakož i způsob provedení, okolnosti, za nichž byl spáchán, míra zavinění či pohnutky a posléze následky závadového chování, byly takového rázu, že snižují závažnost žalobcova jednání do té míry, že přijaté opatření (zde zrušení povolení k trvalému pobytu) by bylo nepřiměřené spáchanému činu, není možné dospět k závěru, že takové odsouzení pro trestný čin zakládá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[16] Naproti tomu, spáchal-li žalobce závažný trestný čin za situace, kdy zde nejsou výrazné okolnosti snižující jeho závažnost, lze jen stěží dospět k závěru, že zjištěné osobní chování žalobce neumožňuje přijmout takové opatření, které by mu odepřelo právo trvalého pobytu. Opačný závěr by byl v rozporu se zásadou přiměřenosti stanovenou v čl. 27 odst. 2 větě první směrnice 2004/38/ES. Přitom je nutné mít na paměti, že odepření práva trvalého pobytu je sice opatření odepírající právo volného pohybu osob, nicméně jde o omezení velmi nízké intenzity, protože jím není dotčeno právo pobytu cizince na území České republiky, ale dochází jím pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území ČR v rámci trvalého

pobyty (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7As 112/2011 – 65).

[17] Evropské judikatuře zcela koresponduje i judikatura obecných trestných soudů, z níž je zřejmé, že žalobcovo opakované odsouzení, nejprve pro trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů, a posléze za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, postačuje k závěru, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Již sama podstata jím páchané trestné činnosti, tedy obchodování a distribuce omamných a psychotropních látek (v obou případech se jednalo o heroin), kdy žalobce působil jako člen organizované skupiny, přičemž po krátké době od propuštění z předchozího výkonu trestu se opět zapojil to této mimořádně závažné trestné činnosti, která probíhala po dobu téměř jednoho roku, je v přímém rozporu se snahou každého vyspělého státu bojovat proti tomuto nezákonnému a vysoce nebezpečnému jednání, jehož důsledky zcela zásadním způsobem ovlivňují zdravotní a psychický stav populace včetně doprovodné trestné činnosti, která bývá drogově závislými páchána.

[18] Pokud žalobce namítal, že jeho chování nemůže závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek, neboť mu nebylo v souvislosti s trestním odsouzením uděleno rovněž vyhoštění, pak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2014, č. j. 7As 103/2013 – 37, dle něhož „...k úvaze stěžovatele, že soudy v trestních řízeních vedených proti stěžovateli neshledaly důvod uložit mu trest vyhoštění a zohlednily tak jeho rodinné vazby Nejvyšší správní soud dodává, že správní orgány nejsou v žádném případě vázány předcházejícím rozhodnutím soudu vydaným v trestním řízení. Skutečnost, že stěžovateli nebyl uložen trest vyhoštění, nebrání správnímu orgánu v tom, aby ve správním řízení rozhodl o správním vyhoštění.“

[19] Za situace, kdy výstup žalobce z výkonu trestu odnětí svobody připadá na rok 2027, by se snad i jevilo zcela formálním rozhodovat v daném okamžiku o jeho vyhoštění. Zrušení trvalého pobytu je však zcela namístě, a to právě z důvodů, na které žalobce správně poukazuje v žalobě. Budou mu odepřeny výhody vztahující se k tomuto pobytovému statusu, což je logickým vyústěním chování žalobce, který se vysoce nebezpečnou a opakovanou trestnou činností o vstřícný postoj hostitelské země připravil. K tomuto tématu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v již odkazovaném rozhodnutí ze dne 22.9.2011, č.j. 7As 112/2011-65, v němž uvedl následující. „Odepření práva trvalého pobytu lze považovat za opatření omezující volný pohyb osoby (tj. odepírající jedno z práv vyplývajících z práva volného pohybu) s velmi nízkou intenzitou. Není jím totiž samo o sobě dotčeno právo pobytu tohoto cizince na území České republiky (kapitola III směrnice 2004/38/ES). Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Toto omezení přitom sleduje legitimní cíl (obecně zamezení tomu, aby osoba těžila z obcházení zákona, zneužívajícího či podvodného jednání), a je vzhledem k tomuto cíli přiměřené (cizinci budou odepřeny pouze ty výhody, které zamýšlel získat svým jednáním v rozporu s veřejným pořádkem; ostatní výhody plynoucí např. z práva pobytu na území České republiky zůstávají nedotčena).“

[20] Odpovědí na další žalobcovu otázku, která se týkala povahy rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, se již dříve zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, v němž je zachyceno toto stanovisko. „Evropský soud pro lidská práva se dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii* (RoESLP 2000, 6; 267) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. V téže věci pak uvedl, že opatření zákazu pobytu se netýká ani oprávněnosti trestního obvinění. Kvalifikace takového opatření ve vnitrostátním právním řádu může mít různé výklady. V každém případě kvalifikace určité sankce ve vnitrostátním právním řádu nemůže být sama o sobě rozhodující pro vyvození závěru o jejím trestním charakteru. Je totiž nutno brát v úvahu i další údaje a zejména povahu uložené sankce. Soud konstatuje, že zákaz pobytu na území státu nemá v členských státech Rady Evropy obecně trestní charakter. Toto opatření, které ve většině států může být rovněž přijato správním orgánem, je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví a netýká se oprávněnosti trestního obvinění proti stěžovateli ve smyslu čl. 6 odst. 1. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i) v rámci trestního řízení, nemůže změnit jeho preventivní podstatu. V podmínkách České republiky je v daném případě zákaz pobytu vyslovován v rámci správního řízení, a proto se v plné míře uplatní závěry Evropského soudu pro lidská práva o tom, že jde o opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, nikoli o trestní sankci.“

[21] Ačkoli se závěry obsažené v obou rozsudcích týkaly problematiky správního vyhoštění, jsou svým obsahem zcela aplikovatelné i na projednávanou věc. Otázkou intenzity zásahu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se žalovaná zabývala ve svém rozhodnutí v rozsahu zcela dostatečném, krajský soud se s jejími úvahami zcela ztotožnil, a proto i v tomto směru odkazuje na přezkoumávané rozhodnutí. Zdravotní stav manželky žalobce se dle předložených zpráv jevil stabilizovaným, realizaci rodinného života naopak zásadním způsobem znemožnil žalobce svoji závažnou trestnou činností. Rozhodnutí žalované je svrchovaným právem České republiky, kterým je umožněno, u vědomí článku 27 odst. 2 Směrnice 2004/38/ES, zrušit pobytový status osobám, jenž závažně narušují veřejný pořádek v zemi. A za takovou osobu lze žalobce z důvodů vysvětlených nepochybně považovat.

[22] Správní orgány postupovaly v řízení v souladu s požadavkem zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu, tedy v souladu s ust. § 3 správního řádu. Na základě zjištěných a v tomto rozhodnutí popsanych skutečností neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

[23] O nákladech řízení rozhodl krajský soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. května 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu